

Ang Daan Patungong Sion

Ni Jessica Larsen

Batay sa tunay na buhay

Richmond, Missouri, Hunyo 2, 1862

“Mary, ano’ng nakikita mo?” mahinang sabi ng maysa-
Makit na madrasta ni Mary habang nakahiga sa kama.

“Parang papalapit na po ang labanan,” sabi ni Mary, na nakatanaw sa bintana. Ilang milya lang ang layo ng labanan noong American Civil War mula sa bahay nila. Umaga pa lang ay dinig na ang mga putok ng baril sa paligid. Tumingin si Mary sa kanyang madrasta. “Sori po. Palagay ko hindi tayo makakalabas ng bahay para tumawag ng doktor.”

“Halika rito.” Naupo si Mary sa tabi ng kama at inabot ang kamay ng kanyang madrasta. “Alam kong hindi pa magaling ang tatay mo,” mahinang sabi ng madrasta ni Mary, “pero kailangan mong dalhin ang pamilya sa Sion—ang kapatid mong lalaki, ang kapatid mong babae, at ang kambal. Huwag mong hayaang mapanatag ang tatay mo hangga’t hindi siya nagpupunta sa Rocky Mountains! Ipangako mo!”

Alam ni Mary kung gaano kagusto ng kanyang pamilya na magpunta sa Salt Lake City. Matapos marinig ang ebanghelyo at mabinyagan, nilisan nila ang England para sumama sa mga Banal sa Sion. Pero posible nga ba? Sumulyap siya sa tatay niya, na tahimik na nakaupo sa upuan nito. Tatlong taon na ang nakararaan, nagkaroon ng malubhang atake si Itay at naparalisa ang kaliwang bahagi ng kanyang katawan.

Huminga nang malalim si Mary. “Pangako po,” bulong niya.

Hindi nagtagal at nagpikit ng mga mata ang madrasta ni Mary sa huling pagkakataon.

Isang umaga pagkaraan lang niyon, nagpasiya si Mary na oras na para sabihin sa tatay niya ang kanyang pangako. “Alam ko po na 14 lang ako,” sabi niya, “pero kailangan ko pong dalhin ang pamilya natin sa Sion.” Narinig niyang gumising ang kambal. “Kailangan ko na pong magluto ng almusal,” sabi niya. “Pero pag-isipan po sana ninyo ito.”

Pagkaraan ng ilang araw, tinawag ni Itay ang pangalan ni Mary. “Maayos na ang lahat,” sabi niya. Bulol pa rin siyang magsalita dahil sa atake. “Naibenta ko na ang lupain natin at ang minahan ng karbon kaya

makakabili na tayo ng isang bagon, ilang kapong baka, babaeng baka, at ilang gamit. May isang grupo ng mga bagon na malapit nang umalis patungong Kanluran. Hindi sila mga Banal sa mga Huling Araw, pero puwede tayong sumabay sa kanila hanggang Iowa. Pagdating natin doon, puwede na tayong sumama sa isang pangkat ng mga Banal patungong Salt Lake Valley.”

Niyakap siya ni Mary. “Maraming salamat po, Itay!” Hindi magtatagal at pupunta na sila sa Sion!

Mabilis na lumipas ang mga araw habang inihahanda ni Mary ang kanyang pamilya sa kanilang mga paglalakbay. “Magiging maayos ang lahat,” sabi niya sa sarili. “Hindi magtatagal at nasa Sion na kami.”

Pero nagkasakit si Itay. Sa paglaylay ng bibig nito sa isang panig, natakot si Mary na baka inatake itong muli.

“Masyadong malala ang sakit niya para maglakbay,” sabi niya sa lider ng pangkat ng mga bagon. “Kailangan lang namin ng ilang araw para makapagpalakas siya.”

“Hindi kami makapaghihintay,” mabilis na sabi ng lalaki. Nang makita nito ang mukha ni Mary, bumaba ang tono ng boses nito. “Puwede kayong manatili rito hanggang handa na siyang maglakbay, at saka kayo humabol sa amin.” Dahil wala nang ibang pagpipilian, pumayag si Mary.

Isang linggo kalaunan, muling inihanda ni Mary ang kanyang pamilya para maglakbay. “Maaaring sumakay ang kambal at si Sara sa mga kapong baka,” sabi niya kay Jackson, ang siyam-na-taong-gulang na kapatid

niyang lalaki. “Maaaring sumakay si Itay sa bagon, at matutulungan mo akong palakarin ang mga baka.”

“Natatakot ako,” mahinang sabi ni Sarah. Anim na taon pa lang siya noon, at napakaliit niyang tingnan sa malapad na likod ng baka. Dilat na dilat na napatingin ang apat-na-taong-gulang na kambal kay Mary.

“Bilisan lang natin para maabutan natin ang ating grupo!” sabi ni Mary na pilit na nagsasaya.

Matagal na naglakbay ang pamilya Wanlass, ilang milya, pagkatapos ay ilang araw. Sa huli, tinanggap na rin ni Mary ang katotohanan.

Hindi sila hinintay ng pangkat ng mga bagon. Kailangang maglakbay si Mary at ang kanyang pamilya patungong Sion nang walang kasama.

IMGA PAGLALARAWAN NI MELISSA MANWILL